

ontzag voor den soeverein in Willem II; dankbaarheid voor genoten diensten in Willem III."

Maar de heftig orangistische dominee Geurig, die zich tot nogtoe ter wille van den gastheer bedwongen had, viel mede in, nu hij bespeurde dat zijne onthouding toch niet baatte:

„Toegegeven, mijnheer Veldenaar, dat dit alles juist ware, wat zoude het bewijzen tegen den vorigen en den tegenwoordigen erfstadhouder, over wiens bestuur en aanhoudende werkzaamheid voor 's lands belangen de Staten van al de provinciën bij zoo veelvoudige, plechtige en vrijwillig genomen resolutiën, hunne bijzondere tevredenheid hebben aan den dag gelegd?"

„Opgehitste hoop... verdwaasd gepeupel," siste Blijleven er tusschen, voornemens den patriot nu eens recht razend en dol te maken. Deze laatste antwoordde: „Willem IV heeft te kort geleefd om veel te bederven. Doch evenwel, wie kan zonder ontroering lezen dat de Oostindische Compagnie in wintermaand van 1748 den prins, door aanstelling tot haar opperdirecteur-gouverneur, zooveel macht in handen gaf als noodig was om, indien hij wilde, de geheele maatschappij in den grond te helpen? En wie 'ijst niet als men zich herinnert, hoe men in 1766 de dwaasheid heeft gehad, onzen geliefden Willem V te smeeken dat hij de goedheid zou hebben datzelfde diploma te aanvaarden, alsof de Compagnie gedurende die jaren niet genoeg was achteruitgegaan, zoodat zij thans als half insolvent moet beschouwd worden?"

„Daarvan weet ik niet mede te praten," zeide Hofland, „maar wel is het mij bekend dat op militair gebied alles aan den stadhouder geweten wordt, waarvan hij geen schuld kan dragen."

„En door wiens schuld," vroeg Veldenaar, „is de vloot verlopen? Hoe is het met het repareren der schepen, na den slag van Doggersbank, op Texel gegaan? Al het roepen der officieren was om groote schepen; met kleine kon men niets uitrichten. En wat geschiedde? Men ving aan met het repareren der kleine en tastte de groote het laatst aan".

„Daarvoor was eene geldige reden," meende de vaandrig. „Men kon met de groote niet beginnen, omdat men eerst behoorde te onderzoeken of zij het repareren wel waard waren."

„Uitstekend! Zoo is het!" sjilpte Blijleven.

„Dat is goed om onkundigen te paaien, maar niet om verstandigen te overtuigen," antwoordde Veldenaar. „Wel, mijn beste man! meent ge dan waarlijk dat de prins tegen de Engelschen had willen gaan vechten, en dat zoo tegen zijn eigen bloed? Wel foei! dat zou immers een verschrikkelijke zonde zijn. Hij hitst liever, in overeenstemming met zijn bloedraad, den burgeroorlog in Utrecht aan en..."

„Wat?" viel de predikant hem in de rede. „Ge hebt het oog op het gevecht aan de Vreeswijksche vaart? Hoe nu? De soevereinen van den lande van Utrecht vinden goed, evenals die van Holland, eenige troepen op het land te kantonneeren tot dekking hunner goede ingezetenen, en de Utrechtsche majesteiten besluiten die troepen op statenterritoir te gaan beoorlogen en den bin-